

mezi ty členy, kteří rozmnožovali její činnost přednáškovou. Budiž mu zato zachována trvalá a vděčná památka!

Druhá mezinárodní konference pro kodifikaci trestního práva konala se v Římě v době od 21. do 25. května t. r. Zastoupena byla Belgie, Španělsko, Francie, Řecko, Itálie, Polsko, Rumunsko, Jugoslavie, Československo (prof. Miříčka). Konference se zabývala právní úpravou t. zv. zabezpečovacích opatření a doporučila zákonodárným sborům států připravujících reformu trestního práva, příslušná ustanovení v jednotném znění, které vypracovala. Na návrh rumunského prof. Pelly bylo zřízeno Mezinárodní bureau konferencí pro sjednocení trestního práva, složené ze zástupců italského, řeckého, francouzského, jihoslovanského, švýcarského, československého (prof. Miříčka), rumunského, španělského, polského a belgického, jakož i z předsedy a generálního tajemníka Mezinárodní společnosti pro právo trestní. Úkolem zařízení bude zejména: 1. zaručiti pracovní kontinuitu mezi jednotlivými mezinárodními konferencemi pro unifikaci trestního práva; 2. zařídit, aby se scházely tyto konference a stanoviti jejich program po poradě s příslušnými činiteli zúčastněných států; 3. pokračovati co nejúsilovněji v pracech k vytvoření organismu, který by byl povolán zajistiti sjednocení trestního práva.

Nový zákon o soudech mládeže v Rakousku nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1929. Podle zákona nejsou trestné osoby mladší 14 let v době činu (nedospělci). Zákon se vztahuje na osoby mladistvé, t. j. ony, jež v době činu překročily 14. rok věku a nedosáhly 18. roku věku. Aby bylo možno přihlížeti k individuálnímu stupni vývoje, stanoví zákon, že mladiství nejsou trestni, nejsou-li ze zvláštních důvodů dosti zralí, aby poznali bezprávnost svého jednání a podle toho jednali. Soud může odložití sám výrok o trestu peněžitém nebo trestu na svobodě na zkušební lhůtu, kterou určí dobou od jednoho do pěti let. Tím se zákon odlišuje od úpravy podmíněčného odsouzení platné u nás, kde se odkládá toliko výkon trestu, nikoli však výrok o trestu. Jako výhoda přijatého systému se uvádí, že nejistota o tom, jaký trest bude uložen, nevyhoví-li odsouzenec podmínkám, více nabádá k řádnému chování než trest již stanovený, jakož i ta okolnost, že soudce má pak více času sbírat materiál potřebný snad pro správný výběr opatření trestního či výchovného. Soud může se omeziti na určení nejkratšího a nejdelšího trvání trestu v mezích sazby zákonem připuštěné, jestliže trest potřebný k změně smýšlení odsouzencova a k překonání jeho škodlivých